

„Danferen“
Arløugentlig Nyheds- og Oplys-
ningsblad for det danske Folk
i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer Tirsdag og Fredag
Bris pr. Aargang.
De forenede Stater \$1.50, Udlandet \$2.00
Bladet udtales i Fortid.

Beskrivelse, Betaling, Adressforandring og
andret angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danferen“'s Indhold:
Afskrifter, Korrespondancer og Artikler
af enhver Art, behøves adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second
class matter.

Advertising Rates made known upon
application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved
Modtagelsen bedes man flage til det Redlige
Kontor. Skulle det ikke blyde, bedes
man henvende sig til „Danferen“'s
Kontor.

Naar Paerene henvender sig til Rolt, der
avertorer Bladet, enten to at fæbe hos dem
eller for at faa Oplysning om det avertorer,
bedes de altid omtale, at De faa Værtsbe-
stemte i dette Blad. Det vil være til gen-
sidsig Nytte.

I sidit modtagne Nummer af
„Lutheraneren“ skrives om Dannel-
sen af et Sangerforbund i
„Den forenede nord-lutheriske Kir-
ke.“ Der var berammet Møde paa
Kirken Seminar til Torsdag den 7.
ds. for at prøve paa at faa et faa-
dant Forbund dannet, og Ledere af
Sangkor og andre musikinteressere
de opfordredes til at komme til det
te Møde. — Vi er jo faa meget
ynge og færre, men mon det al-
ligvel er for tidlig for os at tænke
paa noget i samme Retning?

En fritænkerlig jehveijst Kun-
stner — faa fortæller der — blev
en Gang sendt til Sheffield, Eng-
land, for at tegne en Karikatur af
et Frelsesarmesbude. Han studerede
Ansigterne der. Dreven af sine Vi-
denskabers Storme og plaget af en
stjldbetnyget Samvittighed betrag-
tede han de forlamlede troende. Han
faa Fred tegnet paa deres Ansigter.
En indre Glæde straaede ud af de-
res Blis. Synet af disse Ansigter
overbeviste ham om hans egen Sand.
Han faa, at disse Mennesker havde
noget, han manglede, men traengte
hjælp til, og Glæden i deres An-
sigter blev Midlet til at lede ham
til Kristus og faa den Fred, han
alene kan skænke.

I Staten Maine foregaar for Ti-
den en voldsom Kamp angaaende
Saloonen. Selt siden 1846 har Maine
været Forbudsstat. Det var dog først
i 1851, den egentlige Forbudslov
blev vedtaget. General Neal Dow er
kendt som dens Fader. Fiere Gange
gaar han Saloonvænerne prøvet paa
at faa denne Lov fuldført, men uden
det fornødne Resultat. Men
Statens sidste Legislatur beslutte-
de at forelægge Folket, Spørgsmaa-
let til fornægt Afstemning, og i Ok-
tober skal det afgøres. Forbuds-
vænerne begynde straks Kampen
for Lovens Opretholdelse under W.
C. T. U.s Ledelse. Saloonvænerne
fører en mere stille, men systema-
tisk Kamp. Man har en Fæstelse af,
at Udfaldet af denne Kamp vil faa
stor Betydning ikke alene for Maine,
men for det hele Lands Forhold
til Alkoholsagen.

Ungdomsforbundet „ChristianEn-
deavor“ fattede ved sin sidste Kon-
vention iflg. „Ungdoms“ en Re-
sultation angaaende Driftetraktaten,
hvori det bl. a. hedder: „Særlig
anbefaler vi, at det i Kongressen
foreliggende Curtiss Forslag straks
vedtages. Thi som amerikanseVor-
gere med Selvagtelse er vi ikke vil-
lige til længere at taale den Natio-
nalskam, at den føderale Regering
tvinger en skælførdende For-
retning ind paa Lokaltiteter og Sta-
ter, som har vist Moral nok til at
lukke Saloonerne. Ingen Revenue-
lov eller Fortolkning af Mellem-
statsloven bør tillade, at Landets
„sære“ Territorier overhømmes
med berusende Drikke, og
være Repræsentanter i Kongressen

gøres herud ærbødigt opmærksom-
paa, at Amerikas frihede Borgere
har haft nok af Leslen med Forslag
som det forrige Miller-Curtiss, nu
Curtiss Forslag. Lad enten denne
Lov vedtages eller paa Dør med
dens Bjender, og det snart.“

Arbo Rasmussen-Sagen
og Trosfrihed.

Arbo Rasmussen-Sagen er og
har i længere Tid været et staaende
Forhandlings-Emne derhjemme
i Morderkirken.

Og da vi og saa herovre læser
og hører faa meget om denne Sag,
turde en Drøftelse af den ikke væ-
re uanselig.

Spør man skal klassificere Paat.
Arbo Rasmussen, det er Røstene
ikke enige om.

Nogle regner ham for Unitar,
andre for Nationalist; men disse
to er jo da ogsaa meget nær be-
slægtet.

Men der er almindelig Enig-
hed om, at han ikke staar paa den
lutheriske Folkekirkes Grund.

Alligevel har nu Kultusminister
Appel, i Overensstemmelse med Vi-
sions Bouslens Indstilling, afsjort
— i hvert Fald foreløbig — at
Paat. A. M. kan blive siddende i sit
Råd.

Mod denne Afgørelse har der
rejst sig stærke Indsigelser fra baa-
de Præster, Visfopper, Politikere
og andre Ledganger.

Der er i denne Sag to Ting,
vi ønsker at paapege.

Det første er Folkekirken's Uenig-
dighed.

For Morderkirke har slet ingen
Organ, intet Overhoved, hvorigen-
nem den kan udtale sig.

Den kan ingen Ligt øve over
sine Medlemmer, hverken naar det
gælder Bidsfarelse i Læren, eller
naar det gælder Udsjælfelse i Livet.

Den staar under Statens For-
mynderskab.

Kultusministeren er nok paa en
Maade en Repræsentant for Kir-
ken i Regeringen; men han er ikke
valgt af Kirken og behøver ikke
at spørge den til Raads.

I foreliggende Tilfælde har Kul-
tusministeren ikke raadspurgt Kir-
kens øverste Tilvæstmænd, men
handlet enemaegtig efter en Vi-
sions Indstilling.

Og det skal vel se ud, som han
har holdt sig inden for Lovens Ram-
mer — at den danske Folkekirke er
den evangelisk-lutheriske.

Men de foreliggende Udtalelser
af Paat. Arbo Rasmussen viser —
som hævedt næsten entemmig der-
hjemme — det modlatte.

Det er da ikke underligt, at man-
ge i den foretagne Afgørelse ser
et Skridt hen imod Folkekirken's
Opløsning.

Helt karakteristisk er det, at den
tidligere Konsejlspræsident og Kir-
keminister J. C. Christensen kom-
mer til den Slutning, at derom
nævnte Afgørelse skal betragtes som
Folkekirken's, saa faar man iypo-
fektisk, een for hver Visjon.

Næppe noget har som det fore-
liggende Tilfælde vist, hvor uenig-
dighed den danske Folkekirke er i sine
helligste Anliggender.

Det andet, vi ønsker at paape-
ge, er Paat. Arbo Rasmussen's For-
hold til Trosfriheden.

Der er jo Tros- eller Religions-
frihed derhjemme faa vel som i
andre civiliserede Lande.

Baade Metodister, Baptister, Ka-
tolikker og andre har jo fuld Fri-
hed til at vikle derhjemme, og det
endog under Lovens Beskyttelse.

Spør for henytter A. M. sig da
ikke af samme Trosfrihed! Hvorfor
vil han blive i Folkekirken? Kan
ved sig jo i Uoverensstemmelse med
den.

Grunden er rimeligvis en dob-
bel — en samlet Menighed og et
betrygget Rebebrød.

Det er jo det, Folkekirken i Dan-
mark har frem for de frie Kirke-
samfund.

Men det er netop det — for en
Del i det mindste — der gør,
at man maa have Agtelse for dis-
se fremfor dem, der vil staa i Fol-
kekirken uden at være enig med
dens Befendelse.

Det staber sandelig ikke Agtel-
se for A. M. og Igefænde, at de
vil nyde Folkekirken's timelige Go-
der uden at samstemme med den.

Det er en Fordel for Folkekirken,
at den stættes af Staten i mange
Retninger — Præsidentdannelse,
Præsidentsninger, Kirkebygning m.
mere.

Men det er dog et Spørgsmaal
af Betydning, om faadan Skitte
bejer op imod det Umyndigheds-
forhold, den staar i til Staten.

Paat. C. J. Holt skriver bl. a.
i Anledning af A. M. Sagen: „Det
forekommer mig, at der er meget,
som tyder paa, at Tiden snart maa
være der, da alle, der af Sjæ-
let befender sig til den evangelisk-
lutheriske Kirke, slutter sig sammen
til et frivilligt Kirkeforbund for at
værne om vor Kirkes Befendelse
og om dens Frihed over for Stats-
magten.“

Vi deler Syn med ham i det
Stykke.

Et Stykke pornologisk
Apologetik.

Efteret af P. E. Vig.

I Mormonernes Organ „Biu-
ben“ for 17. August 1911 findes
et Stykke med Overskrift „Mormo-
nernes Mandsskifte“, som giver
Læserne en nok saa interessant Ind-
sigt i, hvilke Maader og Midler der
bruges i det oplyste 20. Aarhun-
drede for at forvare den pornokra-
tiske Bevægelse, som er sendt under
Raabnet „Mormonismen“, og som
af den Grund vistnok fortjener et
nærmere Efterblik. At nævnte Styk-
ke er fremkommen som Bølge mod
„Danferen“'s Bemærkninger om
Mormonernes Mandsskifte, gør
det ikke mindre interessant.

„Sandheden vil sejre, hvor meget
man end strider imod den“, siger
Stykkets Forfatter, uden vel at
ane, at han med disse Ord har ud-
talt Mormonismens Dødsdom og
tillige Dommen over sit eget For-
var for denne. Det sidste er imid-
tid let at vise; thi baade Mormoni-
smen og hans Forvar for den stri-
der begge mod Sandheden.

1.

1. Forfatteren siger bl. a.: „Den
Være, som „Danferen“ suser af
os, at vi skal fordømme, er indbe-
fattet i den hellige Skrift, og vi
føler os ikke berettiget til at for-
dømme den, men vil overlade det
til ham, som er alles Dommer. At
Polvgamiet fra et religiøst Stand-
punkt betraget er lovstridende med
den hellige Skrift kan ikke bevies
af Skriftens Ord, da denne paa
mange Steder bærer Vidnesbyrd om
den Almægtiges Sanktion af en
saadan Egetestamentsorden.“

2. Der skal vistnok ledes længe
uden for „Bibuben“ for at finde en
lignende Samling af Selvomjøgel-
er og talte Paastaaende i saa faa
Ord. Det fremgaar af de anførte
Ord, at Mormonismens Gud kan
fordømme, hvad han selv ofte har
sanktioneret. At sige faadant om Vi-
belens og de Kristnes Gud vilde
være Bespottelse. Men jaa vidt jeg
dovraar, det er netop faaledes, Mor-
monkirkens Ledere bærer sig ad,
naar det kniber. At de vilde tillægge
deres Gud det samme, havde jeg
dog ikke tænkt, men det er vel for
Resten ret naturligt.

3. Det fremgaar endvidere af de
anførte Ord, at Polvgamiet er en
Egetestamentsorden i Overensstem-
melse med den hellige Skrift. Vertil
er imidlertid at være, at Polvgamiet
ifølge den hellige Skrift er det helt
modlatte, nemlig en uagtelstabelig
Vorden, som paa det bestemteste
strider imod Menneskets Bestemmel-
se. Den Gud, som er alles Slaver,
skatte nemlig en Mand og een
Kvinde og velsignede dem, ikke en
Mand og flere Kvinder. Og han
sød, at Manden skulde forlade sin
Fader og Moder og holde sig fast
til sin Kvinde, og de to skulde være
et Kød. Der staar ikke, at han skul-
de holde sig til sine Gustruer, som
Mormonerne vil det.

4. Fremdeles siger anførte Styk-
ke, at Skriftens Ord ofte bærer
Vidnesbyrd om den Almægtiges
Sanktion af Polvgamiet.

Hertil er at være, at lige faa lidt,
som Gud har indstiftet Polvgamiet,
lige faa lidt har han enten direkte
eller indirekte, nogen Sinde sank-
tioneret dette Forhold, men altid
straffet det baade direkte og indi-
rette og hindret det, om han end

til en Tid har taalt det, som andet
end i Verden. — Og aldrig funde
han, som indstiftede Egetestamentet,
gøre anderledes. At anføre Beviser af
den hellige Skrift for disse Paastaa-
de er overflødig for den, som ken-
der Skriften, og vilde desuden her
føre for langt.

5. Men det er betegnende, at Mor-
monerne har taget den guddomme-
lige Overbærenhed med et Onde og
deraf dannet en Sanktion. Med sam-
me Ret kan det siges, at Gud har
sanktioneret Lægen, idet han jo if-
ke har udrudt Djævelen, som er
dens Fader, og ikke forlæst Abra-
ham og David, fordi de af Trosbæg-
hed tog Lægen til Hjælp, ligejort
det jo var af Trosbægthed, at Abra-
ham tog sig en Medhustru. —

Paa den Maade kan man finde
Medhold i Bibelen for hvad som
heft og finde guddommelig San-
ktion for næsten hvad det skal være.

II.

1. Vi læser videre i „Bibuben“:
„Det er imidlertid langt fra vor
Henigt paany at vilde fremholde
dette Princip (=: Polvgamiet), som
Landets Lov nu har sat sin Fod
paa, og som „Mormonerne“ i Lov-
lydighed bøjer sig for og i al Ver-
lighed efterlever samt paa det be-
stemteste paalægger Menighedens
Medlemmer at efterleve.“ — Dette
Stykke indeholder omtrent lige faa
mange Beskyldninger og Beskyld-
ligheder som Sætninger. Jeg skal
kun udhæve nogle af disse:

a) De forenede Staters Love for-
binder det (=: Polvgamiet), som har
den Almægtiges Sanktion, — al-
faa maa nævnte Love være ugude-
lige;

b) alligevel, naar Mormonerne
skal vælge mellem det, der har den
Almægtiges Sanktion og faa De
forenede Staters Love, faa vælger
de at lyde disse sidste, — naar de
da selv ikke siger det; den, der faa
ikke vil tro det, kan lade være —
naturligvis.

c) Altfaa har Mormonerne ikke
Mod til at stride for deres Overbe-
visning — eller lide, om faa skulde
være. Saaledes faa de før i de Da-
ges Sællige ifke ud.

2. Det synes at være en rimelig
Slutning, at et Menneske — eller
Samfund, som er overbevist om, at
et Forhold har guddommelig San-
ktion, vil søge at have dette For-
hold. Og ud herfra synes eet af to
at maatte være Tilfældet: Enten
mener Mormonerne ifke, hvad de si-
ger, at Polvgamiet har guddomme-
lig Sanktion, eller ogsaa mener de
ifke, hvad de siger, naar de paastaa,
at de bøjer sig i Lydighed og Ver-
lighed for De forenede Staters Love;
thi begge Dele kan ifke forliges
og derfor ifke finde Sted.

3. Det har forundret mig meget,
at je faa absolute Rodsætninger
fremst af en af Mormonismens
Forvarere; thi det kan kun være
Mistanke hos hver den, der vil tæn-
ke sig den mindste Smule om, Mis-
tanke baade om Mormonernes re-
ligiøse Overbevisning og deres Lov-
alitet om amerikanse Borgere; thi
hvis deres paastaaede Overbevisning
er virkelig, faa er deres Lovly-
dighed kun et Paafud, og er deres
Lovlydighed virkelig, faa tror de if-
ke selv paa den guddommelige San-
ktion af Polvgamiet.

III.

1. At den, der har været faa uheldig
som Apologet som Forfatteren af
hint Stykke i Bibuben, skulde
være mere heldig som Polemiker,
var ifke at vente, hvilket da ogsaa
hans Stykke til fulde udviser. Han
forsøger nemlig at vende Brodden
mod „Danferen“ og dennes Anker
over Mormonernes tvetydige For-
hold til Polvgamiet ved at henvisse
til Luthers Forhold til Landgrev
Jilip af Hessens Dobbeltægteskab
som noget, der burde føre „Danferen“
paa andre Kanter. Efter min
Mening kunde han vanskeligere have
valgt et daarlignere Eksempel.

2. For det første angaar det al-
deles ifke „Danferen“ eller den
lutheriske Kirke, hvis Organ Mor-
monforfatteren siger, at „Danferen“
er, hvad Morten Luther eller
Grev Jilip har enten gjort eller
ifke gjort. Den lutheriske Kirke er
ikke grundet paa Morten Luther og
har aldrig erklæret ham udsjælfbar
enten i Lære eller Levnet eller for-
pligtet sig til at følge hans Eksem-

pel eller Fortolkning af dette eller
hint.

2. Dernæst har Morten Luther
aldrig enten praktiseret eller lært
Polvgamiet eller tilraadet enten Land-
grev Jilip eller nogen anden Mand
samtidig at leve sammen med to
Kvinder som sine Gustruer, saaledes
som Mormonerne har gjort og paa-
staaes at gøre endnu. Dette vilde
nemlig ifølge Luthers Lære være et
dyrskt Forhold. Og heri er vi enige
med ham. Desværre gik Luther, be-
tingelsesvis og for at forebygge et
større Onde, ind paa at underkrive
det Skriftemaalet, som Melanch-
ton og Bucer havde forfattet, at
Landgrev Jilip i Himmelfald kunde
tage en anden Kvinde end sin Ege-
tehustru og leve med hende.

3. At udrede denne sergelige Hi-
storie er her ifke Vads til. Kun skal
jeg gøre opmærksom paa, at det
Stykke af vedkommende Brev
som anføres i „Bibuben“, er i den
Grad forvranget, at det giver et
fuldstændigt falsk Indtryk af Lu-
thers og Melanchtons Forhold til
denne Sag. I vedkommende Afstyk-
ke som findes i Walsh's Udgave af
Luthers Skrifter, 10. Bind, Side
748 sig. finder man følgende Or-
den: „En Mand kan ifke have mere
end een Egethustru. Gud har saae-
ledes indstiftet Egetestamentet, at det
kun ifke bestaa i Samfundet mellem
to, og ifke flere, saalænge de beg-
ge lever.“

At Lamech har indført det Ek-
semplet at have mere end een Gustru,
som Skriften melder, er en Opfin-
delse imod den oprindelige Regel.
At Abraham og andre af de tro-
ende har taget mere end een Gu-
stru, ophæver ifke den oprindelige
Regel. Og deraf kan ifke dannes en
ny Lov.

Men for at sige det med faa Ord:
Af to Under vælger man det mind-
ste. Aan Landgrev, som han har
erklæret, ifke afholde sig og ifke paa
anden Maade undgaa Sjælfare,
lad ham faa, efter store Herrens
Eksempel, tage en Konkubine, men
himmelig for at undgaa Forargel-
se. Desuden mener Aktstykkets For-
fatter, at en saadan Ulladelse har
Medhold i, hvad der i det gamle
Testamente fortæller om Patriarker-
ne.

Men alt dette maa kun betrag-
tes som et Raad, der er givet under
Skriftemaalets Segl.“

4. Det forholder sig altfaa mod-
fat af, hvad „Bibuben“ siger, idet den
henleder „Danferen“'s Opmærksom-
hed paa, „hvad nogle af den luther-
iske Kirkes Lærere og Grundlæggere
troede paa samt tillod at blive prak-
tiseret.“ De hærken troede paa eller
tillod Polvgamiet at blive praktise-
ret, saaledes som Mormonerne, der
nu gør sig til af, at de handler i
denne Sag imod deres bedste Over-
bevisning — og mod den Almæ-
gtiges Sanktion. Og de mener end-
videre, at de saaledes staar med
Palmer i Sønderne over for den
store Uædelighed, der gaar i Svang
i Danmark, og som de helst vilde
gøre „Danferen“ medskyldig i.

5. For almindelig Menneskefor-
stand synes det at være glat nok at
handle imod bedre Overbevisning,
men endnu værre er det at rose
sig af, at man gør det. Og
det forekommer mig, at den, der skal
forvare sig paa den Maade og med
faadante Midler, har med en fort-
villet Sag at gøre, som han snar-
est muligt burde se at komme bort
fra. Thi af alle Angreb, som er
gjort eller kan gøres mod Mormo-
nismen, er det dog det værste, at
Mormonkirkens Ledere nu tvinger
Kirken's Medlemmer til at afholde
sig fra det, som har den Almægti-
ges Sanktion!

Blair, 8. September, 1911.

Gør Kirken sin Pligt?

Jeg har nu læst flere Stykker i
„Danferen“ angaaende Syge- og
Hjælpeforening inden for den fore-
nede Kirke og ser en delvis Enig-
hed i disse Stykker om, at vi skul-
de have en saadan Indretning i Kir-
ken, som skulde strække sig til hele
Samfundet. Jeg havde ventet at
se Sagen belyst fra en anden Side,
fra Mand i vort Samfund, som
ifke deler Syn med dem, som har
skrevet. Men da der ifke endnu er
kommen noget, faa synes jeg, at jeg
maa have et Ord med i Taget.

Stønt jeg ifke føler mig Opgaven
voksen, faa har jeg dog alligevel et
Par tanker, som jeg ønsker at frem-
holde. For det første kan jeg nu
ifke se, at et Menneske, som lætter
sin fulde Tillid til Gud, kan faa
faadanne tanker, endjorte tale el-
ler skrive om dem. Derimod kan
jeg nok forstaa, naar vi bruger Or-
det Kirken, at der er nogle i Kir-
ken, som har Brug for en Forening,
for Raatum er jo, at der i Kirken
er verdensliggende Mennesker, som
lætter deres Tillid til alt andet
end Gud. Og hvis det er Kirken's
Opgave, at faa faa mange som mi-
sligt ind i Kirken, uanset om de er
troende eller vantro, ja faa maa vi
synde os at faa laabt faadanne
Tiltraekninger, som kan fremme vor
Opgave. Men I faa nu undskyld-
de mig, at jeg har en lidt anden
Mening med Hensyn til Kirken's
Opgave. Indbefattet i et kort Ord
er den at frelse Syndere, ved for-
kundelse af Guds Ord at føre Men-
nesker i Forening med Gud. Og jærlig
mener jeg, at disse, som er satte
til Gion's Vægtre, skulde være
denne Opgave tro, og jo mere der
blev frevret og talt derom, desbe-
dre, og jo mindre der blev frevret
og talt om andet Foreningsvæsen,
desbedre. Jeg ved nok, at der sin-
des i Kirken Folk, som har ondt
ved at tage imod Raade og Varm-
hjertighed, og at de gerne vil have
noget stille og, som de kan se hen
til og sige: Se, her har vi noget,
som der er Guld i, ligejort Kron i
Trefenen, faadant en Guldfals. Men,
fære Venner, der er slet ingen frel-
sende Kraft i alt dette.

Men tog et Ord som dette: „Thi
faa har Gud elsket Verden, at han
har givet sin Søn, den enbaarne, at
hver den, som tror paa ham, ifke
skal fortabes, men have et evigt
Liv,“ tror I faa ifke, at med en faa-
dant Klarighed han faa ifke ogsaa
skulde give os alle andre Ting med
ham? Men der fordes Tro, der
fordres Tillid til ham, som har al
Magten i Himlen og paa Jorden,
han, som ejer alt Guldet og Sølvet,
han, som elsker Folket, og som har
de hellige i sin Gaarde. Og tillad
mig faa her at paapege, at vi in-
den for Kirken har en Forening,
som er rig paa baade paa Fenge og
Guds faabel som paa Raade og
Varmhjertighed, og denne Forening
er Foreningen i Gud eller med an-
dre Ord de helliges Samfund. Der
findes ingen trængende Medlemmer
i dette Samfund, der gaar det, som
David siger: „Jeg har været ung og
er bleven gammel, men jeg har al-
drig set en retfærdig forlort eller
hans Sød at søge efter Brødet.“
Der er en rig og hellig Vestsprede
i dette Samfund, den trængte Gud,
og Medlemmerne drives af den hel-
lige Ånd; thi „faa mange, som driv-
es af Guds Ånd, disse ere Guds
Værn.“ Og der er det Sørfende
paa dem, at de søger først Guds
Nage og hans Retfærdighed, og
faa faar de alle andre Ting, som er
nødvendige, tillagte, hvad de til-
trænger og har behov. Ja, det gaar
endog saavidt, at Gud er Enters
Forsørger og de faderløses Fader.
Saa inden for denne Afdeling af
Kirken behøver vi ingen anden
Hjælpeforening. Ganke vist er det
Raade og Varmhjertighed altsam-
men. Men tænkt nu, fære Venner
omkring i Samfundet, som faar
Lov til at læse dette: hvis du staar
i det rette Barneforhold til Gud
derved, at du tror dine Synders
Forladelse, har modtaget Frelsen
i Kristus, er bleven renset i Jesu
Blod og spiser i Troen paa en fa-
lig og evig Fortsættelse, faa kan
du ifke andet end fuldkommen læg-
ge af din Sag i Guds Haand og
holde fuldt og fast paa, at du af
hans Rigdom skal faa, naar du
trænger og har behov. Men misfor-
staa nu ifke dette, men ransag eder
selv, om I er i Troen. Vilde du ifke
fære Ven, som har en Hof Øren,
blive bedrøvet, om disse Værn mis-
tolvbe om din Klarighed til dem
og begyndte indbyrdes at tale om,
at de maatte være hellere se at faa
en Forening, faa de kunde hjælpe
hverandre, for det duer vist ifke rig-
tigt at stole paa Fader eller Moder
i Tilfælde, vi skulde behøve Hjælp.
Jeg tror sikkert, at du vilde blive
bedrøvet, om du hørte saadant. Men
du hører heller ifke faadant Tale,
hvori det rette Barneforhold er til
Stede, for det stoler Værnene fuldt